

רכד. בעון כיטול תרומות ומעשרות השמים נעצרים מלהוריד טל ומטר, והיוקר הווה והשכר אבד, ובנ"א רצין אחר פרנסתם ואין מגיעים, שנאמר ציה גם חום יגזלו מימי שלג שאול חטאו. ברכת ד' היא מצויה בעולם לפי הערך של יושר החיים הבנוי ע"י התאחדות כל חלקיו, ע"פ הצפיה היותר בהירה שלאמתתה קצר ראי הוא האדם להקיפה, רק באור ד' נראה אור הרחב והמקיף את הכלל כולו ומתאימו. בנין התרומ"ע, שהם יסוד אותו החלק של עם ד' המיוחד לעבודת ד' להשפעת התורה והקדושה, עומד הוא יפה כפי הערך שמתברר לעם כמה חלקי החיים כולם הם נדרשים ונוקקים זה לזה, ואין בנפול ערך אחד מהם יגיע הפגם בכל הענפים. וע"פ זה יוכר בבירור שאותו החלק שהוא יותר ראוי לאיגוד והנהגה, הוא מוליד יותר ברכה בהתכוננו יפה, ומרבה יותר קלקלה כביטולו והתמוטטותו. היחס שבין השמים והארץ באופן המוחש הוא הטל והמטר המרוה את האדמה. וכל הרואה את האגד הנפלא הזה הנראה רחוק במקום, ומסתכל על התוצאות הטובות של יפוי הכח של הקישור של החלקים הרחוקים שבמצאיות, והירידה וחסרון הטוב שיש בריפוי היחש, יבין שהמוחש איננו כ"א קו קטן אחד מכלל המציאות, כפי אותו הרושם שנוכל לקבל בחושינו שהם כ"כ מעטים וכ"כ מצומצמים נגד האדירות של המצוי כולו. ואז ישכיל שכל מה שיותר יגדל המרחק שלפי המראה החיצון, כה יוכל עוד יותר האגד להיות נדרש ונכבד, עד שהצד הרוחני המקודש לשמים שבחיי העם שהוא מסודר ע"י סידור המתוקן של תרומ"ע וכל הגורמים לו, יהיה יפה נקשר עם הצד המעשי של הבקשות החברותיות היותר מורגשות. ובאבוד חשבון זה, והעין מתגבלת רק באותו החוג הקמוט שלפניה, הנה הקשר הכללי הגדול, המכה את החיים לאמר להם גדל, שבראש הכל הוא הכח של החפץ האלהי לתכלית היושר הכללי. וההשויה האמיתית הנעימה והמתקבלת של כלל החיים כשהם נהוגים יפה היא מתרופפת, והשמים נעצרים מלהוריד טל ומטר.

מצד החשבון נשקל כל דבר ע"פ ערכו לעצמו וע"פ פעולתו. ערך הכהונה היא יקרה, חפצים יקרים המה הנגשים אל ד' לעבדו, מציאותם בעצמם היא נעלה ונכבדת, שראוי אל הכלל להיות עוזר מחילו למען ימצאו בו אותו החיל הטוב, אותם הלבבות הנאמנים והברים הנושאים עין למה שהוא למעלה מכל חפצי האדם המגושמים ומתאמצים תמיד לחזות בנעם ד' ולבקר בהיכלו, ברגשי קודש, של קדושה וטהרה, של חכמה ושל ענוה

רכד. 1. עפ"י עמוס ט, א.

כ"א לפי מעלתו. והצד השני הוא הפעולה שפועלים אנשי קודש, שעליהם עבודת הקודש מוטלת, על הכלל כולו, בתיקון המדות והמעשים, בהתישרות הדיעות והמושגים שמטיבים את החיים ההיום וממשיכים ברכתם לחיי הנצח. הביטול הבא לתרומ"ע בשביל העדר ההכרה של ערך החפצים כשהם לעצמם, לעומתו היוקר הווה, שהוא תולדה ממניעת יושר הערך מהערכה הוגנת על החומרים הנצרכים לאדם. ומצד הפעולות שאינן ערוכות כראוי, השכר אבד, והפועלים בכללם הנותנים אל הכלל את עבודתם אינם מקבלים את שיווי פעולתם ועמלם כראוי, מפני הבלבול הכללי שבערכן של הפעולות, הפצוע בראשיתו מצד הפעולות היותר עליונות והיותר כלליות שאבדו את ערכן, מאשמת השעת העינים מבלי לראות נכונה. כשהחיים מסודרים, כשהשפעה הרוחנית נוטלת את חלקה כראוי לה וכל ענין נערך לאשורו, המדות מתישרות ומנוחת החיים של השלוח הטובה מתגברת, והחשבון השקט של תמצית החיים מצוי בלבו של אדם, ואין שדי החיים נראה כככר המלא מהומה, כ"א כבית המלא שקט, ישוב הדעת וקורת רוח, ואז הכחות עוזרים זה את זה למצא כ"א את מחסורו. אבל כשהוכה הכפתור והמוכן העליון של החיים נתשטש, היושר הכללי ירד, והמשפיעים הראשיים קולם נחבא מעושק משפטם, הנאגד באגד לאומי וכח יושר אמין וחוק של ברית אלקים, ברית מלח עולם, אז א"א שיהיו החיים מתראים בצביונם הראוי כ"א הם מתגלים בתואר של מהומה, כ"א נעשה חטיבה בפ"ע ורץ אחרי בצעו. כעומק נפשו הוא חש כאילו כל החיים סביב הם אויביו מבקשים להשמיט ממנו את מה שהוא חפץ, ומה שהוא חפץ איננו מתברר יפה לעצמו, כ"א הרי הוא רואה על המחזה החיצון של החיים, שהכל רצין, הכל עמלים חוטפים וכונסים כפי כחם, אף הוא אומר לעשות כן. אבל אין כאן מנוחה וממילא א"א כלל שיהיו המבוקשים מתמלאים, וכ"א מקלקל את דרכיו של תכירו. הרי כאן שתי קלקלות, מה שבני אדם רצין אחר פרנסתם, והיה ראוי להם ללכת בשובה והשקט, בזריוות של גבורה הממלאת את הנפש קורת רוח, ולא במרוצה הממררת את החיים ומחשכת את העינים, וממילא הקלקלה השניה סמוכה לה, ואין מגיעין. וכ"ז מפני החסרון של המבט האמיתי, שאינו יכול להתגבר כ"א ע"י ההשפעה של האמת העליונה, שהיא תוכל לחול רק בהישרת המשקל הכללי לעומת נושאי דגלה, שהיא בישראל בהגעת התעודה של שמירת חק התרומ"ע. "יידעתם כי שלחתי אליכם את המצוה הזאת להיות בריתי את לוי... בריתי היתה אתו

החיים והשלום"². התאחדות חקי הטבע הגלויים הפועלים במציאות וחקי המוסר העליונים בחוברת, שהיא היסוד לדעת ד' להשכיל ולהיטיב, הנה מרומזים הם בנשיאת המליצה האלהית "ציה גם חום יגזלו מימי שלג שאול חטאו". החטאת היא תטאת שאול, מגעת עד עומק יסוד המציאות לרוששו ולהחלישו, מקפת את טבע ההעדר וההויה. שכשהם הולכים בקישורם הראוי הם מביאים אורה וצהלה לכל פנים, וכשהם נתקים מתפקידם הם מביאים מארה וחשכה. הדעת המתגלה בעומק הנפש ומתבררת על כוריה בעמקה של תורה, איך החיים המוסריים והטבעיים הכלליים אחוזים בקשר חי ואדיר, פועל ומתפעל, היא תרומם את ההכרה עד למדת הכרת אחדות הגוי אחד בפרטיות, עם ד', שבו הצביון הכללי של אור ד' רשום ומתגלה כדי להביא באורו אור לעולם, עד שיסוד הרוחני שבו, שהוא מעמידו, הוא ג"כ, באורח כללי, יסוד העולם כולו, בראשית - בשביל תרומה שנקראת ראשית³, והלויה משלמת את הכהונה, מוציאה אל הפועל את מה שיש במחשבה, "יילו עליך וישרתוך"⁴, עד שהתרומות והמעשרות מחוברים הם ושניהם יסוד נאמן לבנין הכלל כולו.

(עין איה עגות ת"א ח"ג 182-3)